

Filmová a televizní fakulta AMU v Praze
Katedra režie FAMU
Posudek bakalářské teoretické práce

Název práce: Poetika trapnosti v tvorbě Taiky Waititiho

Student: David Payne

Obor: režie

Posudek vedoucí/ho práce Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Tomáš Pavlíček

HODNOCENÍ :

Písemné hodnocení (včetně vysvětlení důvodů pro snížení hodnocení):

Teoretická práce Davida Payna není pouze studií poetiky trapnosti novozélandského režiséra Taiky Waititiho. Jde o text, který si klade více cílů. Nejprve čtenáři představuje řadu způsobů, jak filmovou řečí vystavět a vytvořit pocit trapnosti. Následně srovnává styl Taiky Waititiho se stylem amerického režiséra Wese Andersona. A v závěrečné části zodpovídá otázku, zda je Waititi svébytným autorem či pouze úspěšným epigonem. Práce všechny tyto cíle naplňuje díky své přesnosti, úspornosti vyjádření a využití konkrétních příkladů.

Právě extrémní míra využití příkladů tvoří práci čtivou a poutavou i pro neznalce zkoumaných filmů. Kromě analýzy jednotlivých scén a záběrů z filmů Wese Andersona a Taiky Waititiho se v práci objeví i několik přesných příkladů z děl jiných tvůrců. Protahovaný a repetitivní gag autor popisuje na scénách z československých filmů Miloše Formana. A při definici termínu „camp“ – tedy ztvárnění, které je humorně umělé a absurdně přehnané se dostává i k filmům *Útěk z ráje* (1932) Ernesta Lubitsche či *Maltézský sokol* (1941) Johna Forda.

V komparativní části se autor chytře nejprve věnuje stylu Wese Andersona, který je film od filmu stále přesnější a uzavřenější – a tedy i lépe definovatelný. Waititiho styl pak demonstruje na jeho posledním filmu *Králíček Jojo* (2019) a v dílčích srovnáních dokládá, že Taika Waititi se profiluje jako tzv. mistr nedokonalosti. Přestože jsou si oba tvůrci v lecčem podobní, Waititi nikdy neusiluje o absolutní přesnost a uzavřenost svého stylu, naopak ho rád mění, narušuje, kombinuje a uchovává si tak ve

svých filmech nejen hravost, ale i extrémní živost, která se z pozdějších filmů Wese Andersona spíše vytrácí.

Komparativní kapitoly tvoří jádro celé práce a vynikají množstvím prvků, které je autor schopen u obou tvůrců najít a srovnat. Tato srovnání opět dokládá velkou řadou příkladů a obsáhlou obrazovou přílohou se záběry z filmů, které jsou v práci analyzovány.

V závěru práce autor logicky dochází k pravdivému tvrzení, že: *„Waititiho příběhy jsou spolu se způsobem jejich vyprávění příliš originální, než aby byly pouhou nápodobou a bylo by nespravedlivé k němu přistupovat jinak, než jako k samostatnému tvůrci s vlastním sdělením, poetikou a filmovým jazykem.“*

Za opravdový vrchol badatelské činnosti však považuji srovnání typů filmových postav obou autorů: *„Zatímco Andersonovy postavy jsou bytostně „chcípácké“, snící a tápají, jen aby nakonec konstatovali že „líp už bylo“, Waititiho protagonisté jsou sice směšní a trapní pro své naivní představy o sobě i světu okolo, ale nacházejí sami sebe a vstupují s nadějí do nového života.“* Přestože s tímto tvrzením lze polemizovat, rozhodně tvoří novou a zajímavou rovinu čtení i pro diváka, který má filmy obou autorů důkladně nakoukané.

- Pozitiva : ambiciózní struktura, přesnost, konkrétnost, obsáhlá obrazová příloha
- Negativa : občasné myšlenkové odbočky, občasná repetitivnost

Otázka pro obhajobu : U jakých dalších filmových tvůrců lze nalézt poetiku trapnosti?

Navrhovaná klasifikace : A

Doporučení či nedoporučení práce k obhajobě : Doporučuji

Hodnocení obsahu a výsledné podoby bakalářského (absolventského filmu)
(A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně – F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Datum: 15.9.2020

Jméno a podpis: Tomáš Pavlíček